

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Epitaphios Incomparabili ac rari exempli Matronæ,
Magdalenæ Cloeliæ Bussingiæ, Conjugi desideratissimæ
Viri ... Casparis Bussingii, Comitatum Oldenburgensis &
Delmenhorstenis Superintendentis ...**

**Brincmann, Nicolaus
Oldenburgi, MDCCXII.**

VD18 13035282-004

Farbkarte

[urn:nbn:de:gbv:45:1-783314](#)

Nondolorest Major, quam cum violentia mortis
Unanimi scilicet solidi sunt fratres fratres!

Christianus ille poeta,
eandem diversis verbis expre-
ssiensis, Doctor Nicolaus Selma-
nihil esse acerbius, quam vider-
Todes-Gedanken pag. 330 &
num erit, cui non vel fando
ræ sensu perspectum sit: Max-
uri uxoris: uxoris inquam,
mnis consortem, divini pariter
et acceptit, sed fatis divinis de-
le, cuius à rudentibus pende-
onustam vel naufragio periit
audit; ita lèpe angitur, ut a-
lat, pectus tundat, fletuque
ab animo suo, ne doleat, im-
Quam gemmis & margariti-
sapientissimus. Ille quidem I-
tum se putat, quod nunquam
scribi monumento suo, tanquam
molestias se nunquam sensisse: q-
cianfi ea de re in qua per-
aliquando & ærumnæ ex sua
morositate sua concinnet. M-
num conveniat vere: Heus h-
micæ ac carcinomata, gentis
ac dolores. Nos vero ex ad-
felicitatem homini masculo
conjugem fuerit nactus. Cu-
sane an aliud luculentius ulli
quam beate defuncta hactenus
exequiarum exsolvenda sunt,
isto sexu laudem conficere sol-
quam defuisse videatur. Me-
dus: & eo magis, quo acc-
quæ habuimus in potestate,
viter suspiramus ablata; dic-
sicillime omnium solvi ac d-
fuerunt. Quodsi nulla alia c-
nec ullum acerbius excogitari
conuges ac separantur. No-
dentem: ita ut quidam ma-
jugem aut liberos amiserit.
ga liberos flagrare incendium
num. Sed tamen conjugalem

Sententiam
et Professor Li-
habuisse ferunt:
d. Dan Griebn.
mentis homi-
zel tacito natu-
lorem obitu in-
n , fortunæ o-
ipem, non sorti-
t. Mercator il-
neris mercibus
m manus venisse
aque manu vel-
Quia ergo ratione
fecit uxoris ?
gum Ebræorum
orrens, fortuna-
nescio quis, in-
uravit : *Uxorias*
porteat pronun-
i quid molestiæ
ad infreque[n]ter
as illud Plauti-
! parentum vo-
tariorum pœnæ
posse majorem
& sui amantem
ndum sit, nescio
queat inveniri,
hodie solemnia
quæ summam in
e aliquid potius,
legit optimus vi-
stra bona, cum,
habita, ea gra-
uendum est, dif-
ligata arctissime
ie conjugali est,
quo divelluntur
er fratres esse ar-
n ; quam si con-
in parentum pectoribus er-
flectum, qui vincat pater-
uentiorem esse contendeo,
recteque

* * *

Non dolorest Major, quam cum violentia mortis Unanimi solvit corda ligata fide!

Christianus ille poeta, nescio quis, vere cecinit. Sententiam eandem diversis verbis expressit suo *zvo* clarissimus Pastor & Professor Lipsiensis, Doctor Nicolaus Selneccerus, quem saepius hoc in ore habuisse ferunt: nihil esse acerbius, quam videre funus conjugis dilectissimae! (vid. *Dan Griebn. Todes-Gedanken* pag. 330 & 916.) Nemo enim opinor, sanæ mentis hominum erit, cui non vel fando audicū, vel usu compertū, vel tacito naturæ sensu perspectum sit: Maximum & acerbissimum marito dolorem obitu inuri uxoris: uxoris inquam, quam individuam virtutē comitem, fortunæ omnis consortem, divini pariter & humani juris sociam ac participem, non fortior accepit, sed fatis divinis destinatam sibi cum judicio delegit. Mercator ille, cuius à rudentibus pender felicitas, si navem omnis generis mercibus onustam vel naufragio periisse; vel in piratarum ac prædonum manus venisse audit; ita læpe angitur, ut animo totus concidat, capillos utraque manu vellet, peccus tundat, fletuque ac lacrymis omnia compleat. Qua ergo ratione ab animo suo, ne doleat, impetrabit maritus, cum jacturam fecit uxoris? Quam gemmis & margaritis nobiliorem pronunciavit Regum Ebræorum sapientissimus. Ille quidem Terentianus senex à re uxoria abhorrens, fortunatum se putat, quod nunquam uxorem duxerit domum. Alius nescio quis, inscribi monumento suo, tanquam magnum aliquod & singulare curavit: *Uxorias molestias se nunquam sensisse*: quasi vero aut credi magnopere oporteat pronuncianti ea de re in qua periculum fecisset nunquam: aut si quid molestiaz aliquando & ærumnz ex sua uxore suboriatur, id sibi ipsi haud infrequenter morositate sua concinnet. Multæ quidem illarum sunt, in quas illud Plautinum conveniat vere: *Heus hercole mulier et audax & mala es!* parentum vomicæ ac carcinomata, gentis suæ maculæ atque opprobria, maritorum poenæ ac dolores. Nos vero ex adverso ita omnino habemus, vix posse majorem felicitatem homini masculo contingere, quam qui probam & sui amantem conjugem fuerit nactus. Cujus exemplum si nobis proponendum sit, nescio sane an aliud luculentius ullum ac suis partibus perfectius queat inveniri, quam *beata defuncta hactenus præbuit*, cui egregiæ *Matrone* hodie solemnia exequiarum exsolvenda sunt. Ita enim illis rebus omnibus, quæ summam in isto sexu laudem conficeré solent, instructa fuit, ut superfuisse aliquid potius, quam defuisse videatur. Merito igitur in squalore & luctu degit *optimus vi- dius*: & eo magis, quo accuratius intelligere solemus nostra bona, cum, quæ habuimus in potestate, amisimus. *Quæ enim diligimus habita, ea gra- viter suspiramus ablata*, dicente Gregorio. Ita quippe statuendum est, difficillime omnium solvi ac distrahi, quæ conjuncta & colligata arctissime fuerunt. Quodsi nulla alia copula ac nexus arctior sanctiorque conjugali est, nec ullum acerbius excogitari mortis genus poterit, quam quo divelluntur conjuges ac separantur. Non equidem inferior, amorem inter fratres esse ardentem: ita ut quidam magis dolendum censeat, si fratrem; quam si conjugem aut liberos amiserit. Nec ignoro naturale in parentum pectoribus erga liberos flagrare incendium: nullumque esse affectum, qui vincat paternum. Sed tamen conjugalem flammatum longe ferventiores esse contendeo, recteque